

#JUDITA FRANKOVIĆ BRDAR I MARKO KASALO U NOVOJ PREDSTAVI RAJNE RACZ PREMA KULTNOM SCENARIJU MARGUERITE DURAS

Judita Franković Brdar i **Marko Kasalo** u završnoj su fazi proba uoči premijere predstave **Hirošima, ljubavi moja**, u režiji **Rajne Racz** i koprodukciji **Istarskog narodnog kazališta Gradskog kazališta Pula**, Doma kulture Kristalna kocka vedrine Sisak i umjetničke organizacije **Kuća Nahero**.

Predstava nastaje prema istoimenom scenariju **Marguerite Duras** za film Alaina Resnaisa *Hiroshima mon amour* (1959.). Scenarij je s francuskog jezika prevela **Lucija Klarić**, koja potpisuje i dramaturgiju te, s Rajnom Racz, dramaturizaciju filmskog predloška.

Premijera predstave održat će se u četvrtak, 1. listopada 2026. godine u 20 sati na Maloj sceni (INK Pula), dok su reprizne izvedbe na rasporedu u petak i subotu, 2. i 3. listopada. Nakon pulske premijere, predstava će premijerno biti izvedena i u Sisku, 29. listopada u Kazalištu 21, te u Zagrebu, 12. studenoga na Sceni Ribnjak.

„Nemoguće je ostati bez ljubavi. Čak i ako ostaju samo riječi, ona se uvijek živi. Najgora moguća stvar je ne voljeti, ne vjerujem da takvo što postoji“ – zapisala je Duras u antologiji svojih ispovijesti i promišljanja *Materijalni život* iz 1987. godine.

Hirošima, ljubavi moja poetska je predstava o ljubavi, sjećanju i nemogućnosti da se izgovori ono što nadilazi ljudsko iskustvo.

U hotelskoj sobi u Hirošimi, dvanaest godina nakon atomske bombe, susreću se Francuskinja i Japanac. Njihova kratka ljubavna avantura postaje prostor u kojem se otvaraju potisnuta sjećanja, osobne traume i kolektivna povijest. Ono što započinje kao intiman susret dvoje stranaca postupno prerasta u suočavanje s prošlošću koja se ne može ostaviti iza sebe. Dok se njihovi glasovi isprepliću, brišu se granice između sadašnjosti i prošlosti, između ljubavne priče i povijesne katastrofe, između onoga što pamtimo i onoga što nastojimo zaboraviti.

Marguerite Duras odustaje od pokušaja da prikaže Hirošimu kroz dokumentarističku rekonstrukciju ili reprezentaciju katastrofe. Umjesto toga, katastrofu upisuje u intimni prostor susreta dvoje ljudi, u ljubavni odnos, u tijelo koje nosi tragove prošlosti. Za Duras, o Hirošimi nije moguće govoriti izravno – moguće je govoriti tek o nemogućnosti da se o njoj govori. Upravo u toj pukotini između jezika i šutnje nastaje njezin jedinstveni poetski tekst, u kojem ljubav ne poništava razaranje, nego ga čini vidljivim.

Slijedeći Marguerite Duras, Rajna Racz gradi poetsko kazalište u kojem tijelo postaje mjesto na kojem se istodobno upisuju sjećanje i zaborav. Tijelo pamti ono što riječi ne mogu izgovoriti, ali jednako tako pokušava preživjeti zaboravljajući. Predstava istražuje kako se povijesne traume nastanjuju u tijelu te kako se ljubav, dodir i bliskost mogu pretvoriti u posljednji prostor otpora uništenju.

Gotovo sedamdeset godina nakon nastanka filma, Hirošima, ljubavi moja odzvanja snažnije nego ikad. U svijetu obilježenom novim ratovima i rastućom prijetnjom nuklearnog oružja, Hirošima više nije samo povijesni događaj nego trajna mogućnost budućnosti. Predstava zato

ne pokušava rekonstruirati prošlost, nego kroz intimnu ljubavnu priču postavlja pitanje kako živjeti s onim što je nezamislivo i kako, usprkos svemu, nastaviti voljeti.

“Rad na ovom tekstu bio je jako izazovan i pomicao je u meni granice jer je ovaj, na prvi pogled, ljubavni poetski tekst, sve samo ne to. Danas se svijet toliko približio kontekstu koji otvara Hirošima, ljubavi moja, da – radeći ga – autorski tim osjeća jednu vrstu jeze i strahopoštovanja. Kako napraviti ovu predstavu kad Sat sudnjeg dana pokazuje 85 sekundi do ponoći, odnosno bliže je simboličkoj globalnoj katastrofi nego ikada prije. Nuklearna prijetnja ponovno je postala dijelom političkog jezika, vojnih strategija i svakodnevice. Nuklearno odvratanje ponovno se izgovara kao argument sigurnosti, a mogućnost nuklearne eskalacije više ne pripada isključivo hladnoratovskoj imaginaciji.”, u uvodnim napomenama rekla je redateljica i autorica dramatizacije Rajna Racz.

Poetsku predstavu o ljubavi i sjećanju, uz Rajnu Racz i Luciju Klarić, oblikuje je i izniman autorski tim. Glazbu i oblikovanje zvuka potpisuje **Marin Živković**, scenografiju **Ana Paulić**, a kostimografiju **Mirna Mihoković**. Oblikovatelj svjetla je **Elvis Butković**, dok je za scenski pokret zadužena **Ena Jagec**. Uz Živkovića, glazbu izvode **Letizia Roce**, **Branko Sterpin**, **Matej Milošev** i **Filip Merčep**. Projekt je sufinanciran sredstvima Grada Pule, Ministarstva kulture i medija RH, Grada Siska, Grada Zagreba i Zaklade Kultura Nova. (iPress)

